

som Franskmanden siger, kommer, mens man spiser. Man begynder med gode Forsætter, men naar man først henimod Jul, kommer Appetitten rigtig, saa ender det som her med, at man maa foretage en eller anden Foranstaltning for at faa Balance. Det har man faaet; den højtærede Finansminister holder i Modsætning til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Brånsen) paa, at Statsregnskabet for 1914—15 vil balancere. Jeg har Indtryk af, at den højtærede Minister endogsaa mener, at der vil komme et lille Overskud, men kan vi naa Balance, maa det være godt. Det er rigtigt, at der er en uhyre Masse Udgifter, som trænger sig paa og byder sig til, dels paa Grund af Bevillinger, som er vedtagne, dels paa Grund af Bevillinger, som vil blive vedtaget. Det kan ikke vedblive at gaa paa den Maade, alle maa vist være enige om, at vi maa sætte Tæring efter Næring allerede for at faa Orden i Statsregnskabet, men ogsaa for at foregaa Borgerne med et godt Eksempel. Der blev sagt før, at det var ikke fornøjeligt at være Finansminister, og det er indrømmet under Forhandlingerne i det andet Ting; at det heller ikke er behageligt at være Skatteyder, naar der skal ydes mere og mere i Skat. Noget maa der gøres, det eneste forsvarlige er at sætte Tæring efter Næring. At sætte Udgifterne ned, synes man ikke at være meget tilbøjelig til; hvad skal man da gøre? Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte i Folketinget, at den store Skattereform, som maatte komme i 1916, skulde ikke betyde Paalæg af nye Skatter, men skulde bestaa af en Omregulering af bestaaende Skatter. Ja, forstaa det, hvem som kan! Det betyder jo ikke, at man paalægger den samme Skat og flytter om paa de enkelte Personers Skatteydelse, det maa i alt Fald betyde, at man letter en eller anden for et eller andet, som man lægger over paa et andet Sted. Lad mig tage en af den paagældende Folketingsmands Yndlingsskatteindsættelser: Kaffetolden. Jeg venter mig, at man i 1916 — det er muligt, at det paagældende ærede Medlem til den Tid er Finansminister — ser Forslag om Kaffetoldens fuldstændige Ophævelse. Er det en Omregulering af Skatten? Hvorledes

skal det gøres, uden at man lægger den paa et andet Sted, og er det at sætte Skatteskruen i Bevægelse med højere Sætter en Omregulering? Er det ikke nye Skatter? Jo, det er nye Skatter, som Skatteyderen skal betale, det kan man ikke komme udenom. I Korthed lød den paagældende Udtalelse saaledes: „Den store Skattelovrevision, som forestaar i 1916, og som vi tidligere har talt en Del om, tænker vi os sikkert alle som en Omregulering og ikke som en Forøgelse af Skatterne; det vilde, tror jeg, gøre et overordentlig uheldigt Indtryk paa Befolkningen, og det vilde være realiter meget uheldigt“. Det er ganske rigtigt sagt. Socialdemokraternes Ordfører sluttede sig dertil og gik egentlig endnu videre i sine Forhaabninger om, hvorledes det vil blive i Fremtiden. Han udtalte, at han haabede, at vi ikke alene fremtidig ikke maatte faa nye Skatter, men at vi *aldrig* mere — *aldrig* mere — skulde faa nye Skatter og *aldrig* mere nye Laan. Det forslaar noget, hvis det kan gaa i Opfyldelse. Hvorledes man vil indrette sig, ved jeg ikke; selv om man stryger Militærudgifterne, er jeg vis paa, at de Herrer, som vil stryge dem, nok skal finde paa Krav, som fuldstændig opvejer dem, saaledes at vi bevarer status quo. Der maa sikkert passes paa og tages Hensyn til, hvad en forsvarlig Statshusholdning kræver. Og under alt dette har man ikke tænkt paa vor stakkels Reservefond, Statens Reservefond, som i Regnskabsaaret 1912—13 gik den forkerte Vej, om jeg saa maa sige, idet den formindskedes med godt og vel 2 Mill. Kr. Jeg skal indrømme, at det skete hovedsagelig ved Kurstab, men det er en Kendsgerning, at Statsregnskabet, som sluttede 31. Marts 1913, viser, at Reservefonden er gaaet ned fra 17,900,000 Kr. til 15,791,000 Kr., og det tør man sige er uheldigt. Det var under Indtrykket af, at noget saadant kunde ske, og at der ikke trods de mange kønne Ord var redeelig Villie til at gøre noget for Reservefonden, at man ved Skatteforliget i 1912 vedtog den lille Lov af 8. Juni 1912 om ekstraordinære Henlæggelser til Reservefonden og Kassebeholdningen. Den skulde gerne snart til at virke, men desværre kommer den neppe til at virke, som den